

[Chr. Nielsen.]

udkommet på engelsk. Den er skrevet af „Daily Express“s mangeårige Tysklands-korrespondent Wilfred Burchett. Et sted i sin bog fortæller han om et besøg, han har aflagt i Peenemünde i Østtyskland, hvor Hitler havde sine øvelsesbaner for afskydning af raketvåben. Disse baner var til 100 pct. sprængt og ødelagt, og for at skaffe sig nogle håndgribelige beviser til at fremlægge, når han kom tilbage til Vesttyskland, sikrede Burchett sig nogle billeder af ødelæggelserne. Da han kom tilbage til Vesttyskland, fik han adskillige besøgende, der gerne ville overbevise sig om rigtigheden af hans beretning, og han skildrer, hvorledes en officer fra Royal Air Force's efterretnings-tjeneste, der besøgte ham og så billederne, udbød:

„Det overrasker mig ikke, at russerne beklager sig over, at vi ikke mener det alvorligt, når vi taler om at ødelægge den tyske krigsmaskine. Når jeg ser på disse billeder, må vi skamme os over det, vi har gjort i henhold til Potsdamaftalen.“
Og det er jo ikke den eneste gang, verden har fået oplysninger af denne karakter. I det engelske underhus førtes der den 22. juli 1948 en debat om Tysklandsspørgsmålet, og ved den lejlighed udtalte udenrigsminister Bevin:

„Jeg har afgivet et løfte i Moskva, som jeg ikke har kunnet holde — og derfor er russerne vrede på mig. Jeg lovede russerne, at i juli 1948 skulle samtlige rustningsfabrikker af den såkaldte kategori I være demonteret. Jeg har gjort, hvad der stod i min magt for at opfylde løftet, men vore allierede har lagt de største hindringer i vejen herfor.“

På et spørgsmål om, hvorfra disse forhindringer kom, svarede Bevin:

„Amerikanerne har uafbrudt ændret standpunkt og kommer med det ene nye forslag efter det andet.“

Disse eksempler på udviklingen i de forløbne år kan suppleres med utallige andre, der alle viser det samme billede: Sovjetunionen har for sit vedkommende taget aftalerne alvorligt, medens USA derimod intet øjeblik har været indstillet på at opfylde de forpligtelser, som er nedfældet i aftalerne i Potsdam, Teheran og Yalta.

Jeg synes, det viser, hvem det er, der er ophavsmandene til den spænding, vi oplever i dag, og jeg synes, det understreges meget stærkt af den note fra Sovjetunionen angående en stormagtskonference, der nu er offentliggjort. I den foreliggende situa-

tion finder jeg det nødvendigt at referere en smule af denne note, som er et slag i ansigtet på alle dem, der beskylder Sovjetunionen for aggressive hensigter. Jeg skal nøjes med at referere det første punkt i noten, således som den er offentliggjort af det franske udenrigsministerium i aftes. Her siger Sovjetunionen:

„Gennemførelsen af Potsdamaftalens bestemmelser om Tysklands demilitarisering og fjernelsen af uoverensstemmelser i stormagternes standpunkter i denne sag er meget store og vigtige faktorer for en formindskelse af den spænding, der nu består i den internationale situation, og ville uden tvivl udgøre et vægtigt bidrag til en forbedring af forholdet mellem Frankrig, Storbritannien, De Forenede Stater og Sovjetunionen.“

Imidlertid har den franske, den amerikanske og den britiske udenrigsministers konference i New York i september 1950 og disse regeringers derpå trufne forholdsregler tydeligt taget sigte på i Vesttyskland at genoprette en regulær tysk hær og at forøge rustningerne i Europa og Amerika i så voldsomt omfang, at det vil fremkalde en voksende uro hos de nationer, der lige har lidt under omvæltningerne og elendigheden under den anden verdenskrig.

Det er netop årsagen til, at Sovjetunionens regering den 3. november i fjor tog initiativet til en indkaldelse af udenrigsministerrådet for at behandle spørgsmålet om Tysklands demilitarisering.“

Jeg synes, denne indledning til noten viser, hvor alvorligt Sovjetunionen bedømmer Tysklands genoprustning. Det siges, at stormagternes standpunkter angående Tyskland er afgørende faktorer for den politiske spænding, og ingen kan vel benægte, at det forholder sig sådan, men så er det dog højst besynderligt, at vestmagterne gør alt, hvad der står i deres magt, for at forhale afholdelsen af en sådan konference. Mere end 3 måneder efter at Sovjetunionen har stillet sit forslag, er man endnu ikke nået til enighed om konferencens afholdelse, simpelthen fordi vestmagterne til trods for den alvorlige situation giver sig umådelig god tid til at afgive deres svar. Medens Sovjetunionen er i stand til at svare på nogle få dage, har vi oplevet, at vestmagterne bruger 3—4 uger for at holde sagen hen.

Bag denne udvikling skjules bevidst alt det, vi burde gøres bekendt med som krigens egentlige baggrund; bevidst til-